

Č. 12.425.

Pracovní právo: * Ustanovení čl. II. nař. č. 161/1933 Sb., že svolení k výplatě státního příplatku k podporám nezaměstnaných uděluje vláda, je kryto zákonem č. 95/1933 Sb.

(Nález z 29. května 1936 č. 13.263/36.)

V ě c: Československé odborové sdružení křesťansko-sociální v Brně (adv. Dr. František Říha z Prahy, dále generální tajemník stěžujícího si odborového sdružení, poslanec Antonín Čuřík) proti rozh. vlády republiky Československé z 13. října 1933, sdělenému výnosem min. sociální péče z 20. října 1933 o státním příplatku k podporám nezaměstnaných a proti rozh. min. sociální péče z 19. července 1934 o náhradě za státní příplatek k podporám nezaměstnaných (za žal. úřady vrch. min. komisař min. sociální péče Dr. Miroslav Kopecký).

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí vlády republiky Československé ze dne 13. října 1933 se zrušuje pro nezákonnost. Naříkané rozhodnutí ministerstva sociální péče v Praze ze dne 19. července 1934 se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: I. Podáním ze 14. září 1933 požádalo stěžující si sdružení min. soc. péče na základě ustanovení nařízení č. 161/1933 Sb. o další svolení k výplatě státního příplatku k podporám v nezaměstnanosti a dodalo, že výplata státního příplatku k podporám v nezaměstnanosti byla sdružení již povolena před účinností nař. č. 161/1933 Sb. výnosem min. soc. péče z r. 1925.

Výměrem min. sociální péče z 20. října 1933 bylo stěžujícímu si sdružení sděleno, že vláda ve schůzi, konané 13. října 1933, usnesla se podle čl. II. nařízení č. 161/1933 Sb. a podle § 1 nař. č. 186/1924 Sb., aby svolení zprostředkovat výplatu státního příplatku k podpoře nezaměstnaných sdružení uděleno nebylo. V dalším obsahu výnosu upozornilo ministerstvo, že stěžující si sdružení není oprávněno počínajíc doručením výnosu vyplácet státní příplatek k podpoře nezaměstnaných, a učinilo dispoice po stránce finanční a kontrolní.

Na toto rozhodnutí je podána první stížnost.

II. Rozhodnutím z 19. července 1934, označeným jako platební rozkaz, sdělilo min. sociální péče stěžujícímu si sdružení, že podle výpisu z účtu, k rozhodnutí připojeného, o výplatě náhrad za státní příplatek k podporám nezaměstnaných podle zákona č. 267/1921 Sb., zákona č. 74/1930 Sb. a nař. č. 161/1933 Sb. nevyúčtovalo částku 11,081.032.78 Kč. K opravě nebo doplnění vrátilo min. doklady k vyúčtování předložené v celkové částce 9,113.008 Kč 74 hal. Za předpokladu, že nebude šetřením zjištěno, že z důvodů zastupování členství by měla být vyloučena vyšší částka, než jest uvedena ve výpisu z účtu, a že sdružení ve všech případech, vrácených k doplnění a opravě, předloží účty všem podmínkám vyhovující, bylo by nutno od nevyúčtované částky

11,081.032.78 Kč odečísti částku 9,113.008.74 Kč, a jevila by se zatím splatná povinnost sdružení částkou 1,968.024.04 Kč. Podle § 13 odst. 3 zákona č. 267/1921 Sb. a podle čl. VI. zákona č. 74/1930 Sb. uložilo ministerstvo sdružení, aby tuto částku do 15 dnů pod následky uvedení v § 90 nař. č. 8/1928 Sb. zaplatilo, ježto v případě nezaplacení byla by tato částka vymáhána se 7% úroky na útraty sdružení.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje druhá stížnost.

Ad I. — — —

V dalším namítá stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí, již vidí v tom, že rozhodnutí neprávem o d ň a l o zprostředkování výplaty státního příplatku, ač nebylo tu podmínek k takovému opatření. Námitku tuto dlužno uznati za bezdůvodnou, ježto spočívá na nesprávném pojetí smyslu čl. IV. nař. č. 161/1933 Sb., jak nss dovodil v nálezu z dnešního dne č. 13.262/36 (Boh. A 12.424/36), na jehož odůvodnění se podle § 44 jedn. řádu pro nss odkazuje.

Pokud však stížnost vytýká nepřislušnost vlády Československé republiky k rozhodování o žádostech odborových organizací o svolení k zprostředkování výplaty státního příplatku, dovozujíc tuto nepřislušnost tvrzením, že nař. č. 161/1933 Sb. je ve svém ustanovení čl. II. v rozporu se zákonem č. 267/1921 Sb., tu sluší uvážiti, že nař. č. 161/1933 Sb. je vydáno na základě zákona č. 95/1933 Sb., podle jehož § 2 mají nařízení na jeho základě vydaná derogující moc i vůči platným zákonům. Mohlo tedy býti nařízením č. 161/1933 Sb. zásadně změněno ustanovení zákona č. 267/1921 Sb. o příslušnosti min. sociální péče k rozhodování o žádostech odborových organizací. Že by pak nařízení č. 161/1933 Sb. překročilo svým ustanovením o kompetenci vlády meze zmocnění, daného zákonem č. 95/1933 Sb., soud — zkoumajе platnost citovaného nařízení z úřední povinnosti — neshledal, neboť široké zmocnění zákonné, obsažené v §§ 1 a 2 zahrnuje v sobě zřejmě i přesuny v kompetencích úředních, upravených v platných zákonech, aniž jest úprava úřední příslušnosti ze zákonného zmocnění vládě daného výslovně vyňata.

Stížnost však namítá dále, že nař. rozhodnutí je stíženo vadou řízení, ježto není nijak odůvodněno. Této námitce slušelo dáti za pravdu z důvodů podrobně uvedených v nálezu shora citovaném, na který se odkazuje podle § 44 jedn. řádu pro nss. Musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost.

Ad II. Jednaje o této stížnosti, musil soud z povinnosti úřední přihlídnouti k tomu, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem příslušným. Žal. úřad cituje jako právní základ pro své rozhodnutí jednak § 13 odst. 3 zákona č. 267/1921 Sb., jednak čl. VI. zákona č. 74/1930 Sb. Ze žádného z těchto ustanovení nelze však vyvoditi oprávnění žal. úřadu k vydání rozhodnutí toho obsahu, jaký má výměr stížností naříkaný.

Nss pak uvážil, že nař. rozhodnutí ukládá stěžujícímu si sdružení zaplacení určité částky peněžní, jež resultuje z činnosti sdružení při zprostředkování výplaty státního příplatku k podporám nezaměstnaných. Jeví se tedy nař. rozhodnutí jako výron státního dohledu na hospodaření

státním příplatkem, kterému je podrobena odborová organizace, výplatu státního příplatku zprostředkující.

Avšak dohled tento provádí podle § 4 odst. 1 č. 7 zákona č. 267/1921 Sb. ve znění čl. II. nař. č. 161/1933 Sb. min. sociální péče a min. financí. Z nař. rozhodnutí je patrné, že bylo vydáno jediné min. sociální péče, aniž se na jeho tvorbě zúčastnilo min. financí. Nebylo tedy rozhodnutí vydané úřadem podle právního předpisu příslušným, což zakládá podstatnou vadu řízení, pro kterou musil nař. výměr býti zrušen podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.426.

Zdravotnictví. — Řízení před nss: I. Stanovištěm lékárny je podle § 7 nař. č. 22.370/1883 (R. T. č. 88/1883) místo, na kterém lékárna má býti zřízena. — II. Tržební (atrakční) obvod lékárny je podle nař. č. 22.370/1883 obvod, z něhož obyvatelstvo vzhledem k místním poměrům bude pravděpodobně krýti potřebu léčiv z této lékárny. — III. Podle nař. č. 22.370/1883 může zem. úřad povolit přemístění i takové lékárny, jež dosud zřízena nebyla, k jejíž zřízení však bylo již dáno povolení. Z výroku zem. úřadu lze se odvolati k ministerstvu veř. zdrav. a těl. výchovy.

(Nález z 29. května 1936 č. 13.365/36.)

Věc: Ph. Mr. Evžen S. v Mukačevě proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze z 13. února 1934 a z 19. března 1934 o určení stanoviště lékárny a Eduard K. v Mukačevě (adv. Dr. Tomáš Hegner z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 11. ledna 1934 o přemístění lékárny.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem zem. úřadu v Užhorodě z 22. června 1932 byla v Mukačevě zřízena sedmá veřejná lékárna pro atrakční obvod jihozápadní, ohraničený ulicí Havlíčkovou a Horodskou, a určeno pro ni stanoviště na křižovatce obou zmíněných ulic, případně v ulici Havlíčkově v části mezi domy č. 1 až 20 nebo v ulici Horodské v části mezi domy č. 11 až 17, a současně uděleno osobní právo k provozu této lékárny Ph. Mru Evženu S., kdežto námitky, které proti zřízení této nové lékárny byly podány, a mezi nimi i námitky Eduarda K., majitele lékárny na rohu ulice Horodské a ulice Rákociho, byly zem. úřadem zamítnuty.

O odvolání Eduarda K. rozhodlo min. veř. zdrav. a těl. výchovy rozhodnutím z 23. června 1933 v ten rozum, že ze stanoviště zem. úřadem pro nově povolenou lékárnu určeného vyloučil nárožní domy při vústění ulice Havlíčkovy do ulice Horodské a dále domy č. 10—20 v ulici Havlíčkově, kdežto v ostatních směrech odvolání zamítl.

Oznámení Ph. Mr. Evžena S., že lékárnu jemu povolenou hodlá zřídit v domě č. 20 v Horodské ulici, nevzal městský notářský úřad v Mukačevě výměrem z 18. listopadu 1933 na vědomí v podstatě z toho dů-